

LEGIE

Kristýna
SNĚGONOVÁ

František
KOTLETA

OPERACE
PETRAGUN

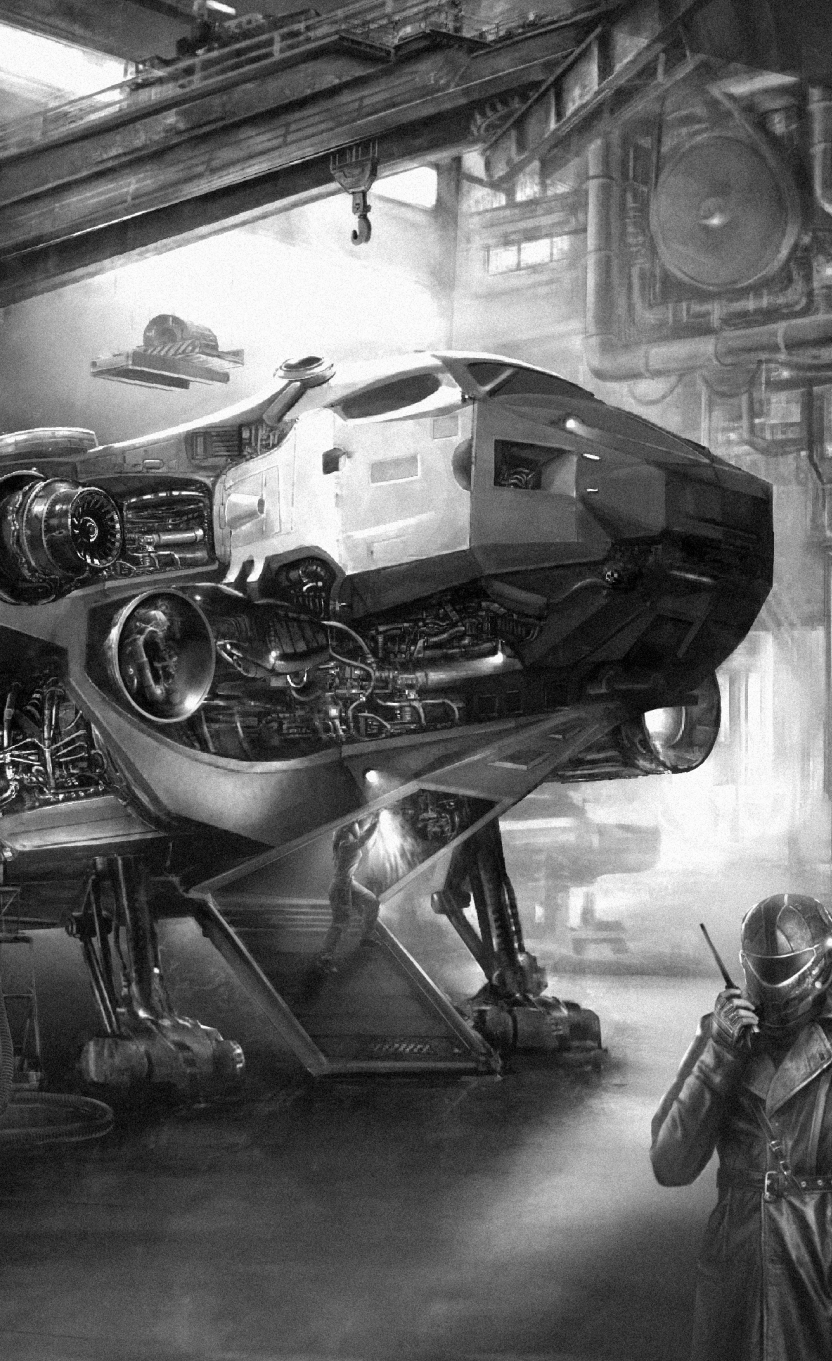
v
FRANTIŠEK
KOTLETA

LEGIE

**OPERACE
PETRAGUN**

František
KOTLETA

LEGIE

**OPERACE
PETRAGUN**

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © František Kotleta, 2023

Illustrations © Lenka Tarwari Jandová, 2023

Cover art © Jiří „Arbe“ Miňovský, 2023

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2023

ISBN 978-80-278-0109-1 (print)

ISBN 978-80-278-1283-7 (ePub)

ISBN 978-80-278-1284-4 (mobi)

ISBN 978-80-278-1285-1 (pdf)

*Památce Adolfa Vodičky (1913–2012), španěláka,
vojáka a kamaráda. Tu Tvou historku o tom,
jak jsi při ústupu na řece Ebro potkal Ernesta
Hemingwaye, bych vydržel poslouchat celý život.*

V jedné předaleké galaxii...

Vesmír je kruté místo. Právo na život má pouze ten, kdo si jej uhájí v boji. Taková jsou pravidla tam venku. Lidé se je dozvěděli v den, kdy na jejich planetu zaútočila invazní flotila civilizace enlilů. Krátká, ale tvrdá válka srazila lidstvo na kolena a udělala z něj otroky mimozemských dobyvatelů. Otroky, kteří si zaslouží život, jen pokud budou svým majitelům věrní a užiteční. Jenže lidé se nevzdali. Kapitán české tajné služby František Moravec připravil plán na záchranu lidstva, který sice ztroskotal, ale jemu se podařilo aspoň získat starou

nákladní loď, tajně vybavenou technologií tajemných rutašů – prastaré vesmírné rasy, jež se nyní skrývá před světem. Na lodi Kraksna pluje s ruským poručíkem Gerasimem, mimozemšťankou Agou, tajemnou Amandou, unesenou mimozemšťany dlouho před začátkem invaze, a polskou profesorkou Dankou Kraśiński. A s odhodláním škodit enlilskému impériu a jeho bitevním flotilám. Ano, na první pohled to není nejostřejší posádka, ovšem není všem dnům konec a lidé koneckonců vždycky dokázali překvapit.

Setkání na konci vesmíru

„O co, že bude její kloaka přesně pasovat na můj panachým?“

Gerasim hlasitě popotáhl a plivl to všechno na zem. Zelená věc na podlaze trochu vypadala jako sumran, rasa, kterou jsem na téhle planetě potkal poprvé. Kromě toho, že připomínali velký slizký blob, který měnil svou strukturu trochu jako améby, měli dvě přednosti. Jejich kyselinou naplněný organismus dokázal proměnit toxické odpadky na neškodný bioodpad. A také krásně recitovali poezii. Na Ereškigalu se využívali pro to první.

Rus nabral z nosu ještě jednoho sumrana a tentokrát mi ho plivnul pod nohy.

Dělat grázla mu šlo výborně. Schválně komolil slova a přehrával, ale tady si toho nikdo nevšiml. V hospodě se nacházelo možná sto dělníků dobrých dvou desítek rozličných mimozemských druhů. Posedávali nebo polehávali na různě tvarovaných, a hlavně snadno tvarovatelných sedačkách a pili a jedli. Především pili. Tohle byla levná nálevna pro námezdníky z loděnic. Tady se hlavně pilo.

Amanda si zívla.

„Až mi jazykem vyčistíš moji parádně zapárenou kloaku, nechám klidně tvůj panachým brousit podpatky svých bagančat. Víc ti stejně nikdy žádná samice nedovolila,“ pronesla tak, aby to každý slyšel.

Konečně se na nás obrátila pozornost dvacítky nejbližších dělníků. Začínali tušit zábavu zdarma.

Povzdechl jsem si. Jednak jsem od toho faux pas s Giuseppeho svatbou neměl Gerasima nechat cokoliv vymýšlet a také mi došlo, co za rozličné nepřístojnosti naši malou Amandu naučili Mirsové, zatímco se za ní Ital s Vodičkou hnali přes půl vesmíru.

Sáhl jsem po poháru sirasky a dopil ho. Pak jsem si potáhl z karské cigarety a vypustil ke stropnímu větracímu systému oblak hutného dýmu. Jestli jsem něco na Ereškigalu oceňoval, tak naprosto nejlepší trh v celém vesmíru. Pět planet Adadského kolegia se hemžilo nejen rozličnými rasami, ale i nepřebornou nabídkou zboží z jejich domovských světů. V kapse jsem měl dokonce tabatěrku plnou dutinek nacpaných divakem – opojným kuřivem z Planety tisíců světél.

„Otravuje vás tento muž, ač šarmantního zjevu, přec mravů nevybraných?“

Slova patřila seržantu Juarézovi. Nebyl o nic moc starší než Amanda. Jako trouba nemluvil běžně, měl to ve scénáři.

Bože můj, tohle amatérské divadlo by neunesla ani prkna, co znamenají okres někde v Horní Branné, při 1158. realizaci Cimrmanova *Dlouhého, širokého a krátkozrakého*.

„Hle, já mu vyzvu...“

„Hle, já ho vyzvu na souboj, který prokáže, že jsem hoden chránit vaši čest, spanilá dámo,“ napovídal Gerasim, čímž malinko vypadával z role zlovolného padoucha. Podobně jako Juaréz měl na sobě šedou dělnickou kombinézu. Vypadal v ní trochu jako chlapeček, který se ztratil v lese a policisté mu na služebně navlékli něco, co našli ve skříni z padesátých let. Divoce trčící chlupy pod nosem, které měly být pokusem o mužný knír, tomu nepřidávaly.

„Děkuji za pomoc, švarný jinochu, ale já sama...“

Amanda se rozesmála. Také vypadla z role. Nebylo se co divit. Nezbylo než improvizovat. Vstal jsem a cvrnkl po Gerasimovi zbytek divaku.

„Co čumíš, zmrde?“

Jasně, Shakespeare to nebyl, ale co si pamatují, v nonstop herně U Bouráka na Letné to jako začátek rvačky fungovalo vždycky.

Gerasim se na mě otočil a zavrtěl hlavou. Se scénářem si dal vážně práci, nechtělo se mu jej opouštět. Evidentně byl ale jediný, kdo ho nezapomněl.

„Tvoje bába taky čumí. Chtěl jsi mi ojet čubku. Pojď ven, nebo ti ten ksicht rozkopu tady,“ přisadil jsem si. Tvoje bába fungovala vždycky.

„Hle,“ pokusil se vrátit do role Juaréz, ale vzhledem k tomu, že jsme měli už dost publika, vrazil jsem Gerasimovi jednu do zubů. Dopadl na stůl za sebou a shodil z něho několik pohárů vyrobených z velmi lehkého materiálu, takže ty, které nebyly naplněné alkoholem nebo rigou, zdejší obdobou kávy, se rozletěly dobrých pět metrů okolo. Poručík se nenechal zahanbit. Vyskočil na stůl a zkusil mě kopnout. Uhnul jsem a podrazil mu nohy. Nový pád na záda ho musel zabolet. Až jsem se lekl, jestli jsem mu neublížil, ale za to strašné divadelní představení si do zubů zasloužil. Amanda se mi vrhla na záda a za ohlušujícího jekotu do mě začala symbolicky bušit.

„Hle, já ho vyzvu na souboj, který prokáže, že jsem hoden chránit vaši čest, spanilá dámo,“ vzpomněl si konečně Juaréz, ale to už všude okolo začala mela. Chytl jsem totiž Amandu za ruce a mrštil ji po kroužku dělníků, kteří se dosud naší eskapádou bavili. Španělka byla sko-

ro dokonalá opička kapucín. Dopadla na nohy a z výskoku trefila do brady jednoho z merdaků. Přitom, posílena adrenalinem a mým příkladem, vykřikla: „Co tak blbě čumíš, kripile?“

Inu, Vodička by z ní měl radost. Úplná holka z Havířova.

Merdaci vstali jako jeden muž. Nebo jako jeden kůň, jak by řekl Gerasim, načež by ho profesorka Krasiňski jako vždycky opravila na *kentaur*. Právě tak totiž vypadali. Měli čtyři nohy, přičemž jejich přední pár občas sloužil jako ruce. Skutečné paže pak měli o něco kratší a zatraceně silné. Když se postavili na zadní, mohli měřit skoro tři metry.

„Zpřelámu ti kosti, špíno,“ zavrčel jeden z nich.

Hlavu rozhodně neměli koňskou, ale ani lidskou. Lebka byla protáhlá, s výrazně vystouplou bradou, a pokrytá tvrdou kůží chráněnou šupinami.

„Tvoje bába mi zpřeláme,“ odsekla Amanda a kopla ho do obličeje.

Ostatní merdaci zařvali a převrhli další stůl s nápoji a jídlem. Amanda uskočila a pružně dopadla do dřepu. Vyrostla mezi rozličnou emzáckou zvěří v kulšešské zoo a v podobných okamžicích to bylo poznat. I když se Lojza a ostatní snažili vstípit jí trochu toho lidství, velmi často se stávala znovu... no, prostě Amandou.

Vrhla se na podlahu a prvnímu merdakovi se s vrčením zahryzla do šlachy levé přední nohy. A pak ho se vší vervou kopla do... jeho panachýmu. Vzhledem k tomu, že merdaci měli šest varlat (občas jsem na ně narazil v dělnických sprchách, takže jsem znal mnoho detailů, které bych raději, kdyby mi zůstaly skryty), zařval bolestí a odskočil na zem, kde se mezi rozlitém alkoholem pokoušel o tanec svatého Víta.

V chumlu se objevil Gerasim. Nejspíš aby si zchladil žáhu, začal boxovat do nejbližšího merdaka. Na pomoc mu přiběhl Juaréz. V bitce se cítil mnohem jistěji než při deklamování Rusova pokusu o vesmírné bratry Karamazovy. Udělil pár direktů na střídačku dvěma merdakům, až se jednomu spustila načervenalá krev. To mě překvapilo. Málokdo ve vesmíru krvácel ve stejné barvě jako lidé.

Netrvalo dlouho a merdaci se vzpamatovali z šoku, že si na ně vůbec někdo dovolil. První kopl Amandu do hrudi tak silně, až proletěla kolem mě, a nezachytit ji Juaréz, zastavila by ji až následná zeď. Další prostředním párem končetin drapl za kombinézu Gerasima a navzdory Rusovým statečným (u člověka spíše šíleným) pokusům dávat jeho obří hlavě čelíčka – což merdaka spíš pobavilo, než aby mu to ublížilo – mu naložil rukama několik úderů. Gerasimo-

vi tím zlomil nos, takže co se červené tekutiny týče, bylo to jedna jedna. Nejspíš by mu zlomil i všechno ostatní, kdyby se prostorem nerozlehl hromový hlas výčepního: „Okamžitě vypadněte z mý putyky. Všichni!“

Až mě zabořilo v uších. Merdak pustil Gerasima, který navzdory schytným ranám elegantně dopadl na obě nohy a hned udělal několik úkoků vzad, kde jsme se seřadili všichni čtyři bok po boku a podívali se na výčepního.

Říkalo se mu Mumínek. Jméno odpovídalo jeho čtyři metry vysoké postavě široké na metr, s pěti páry horních končetin. Jiné vlastně neměl, protože po zemi se pohyboval pomocí svého mrštného plazího těla. Vážil možná tři metráky. Jeho paže byly dlouhé, silné a hbité. Seřezal by nás tu všechny na hromadu jako bandu nezbedných dětí, a ještě stihl čepovat sirasku. Patřil k rase rozzanů. Pocházeli kdoví odkud, ale pokud jsem dobře pochopil, jejich planeta byla známa nejlepším alkoholem ve vesmíru a její příslušníci se živili tím nejcnotnějším povoláním, které existovalo – prodejem chlastu. Aby ne, jeden rozzan zvládl obsluhovat tolik hostů, co by jinak s vyplazeným jazykem stihlo deset průměrných servírek z Brna. A to neměl ani jednu bradavici, natož syfilis, což v brněnských pajzlech býval standard.

Mumínek se připlazil asi o tři metry blíž k nám, aby svým slovům dodal váhu. Nemusel. Pakovali jsme se ze dveří, než bys řekl „Kdy už přestane Kraksna smrdět?“, a merdaci za námi.

Vypadli jsme do ulice a hnali se pryč. Gerasim se sice trochu motal a Amanda ztěží popadala dech, ale z hlavní cesty, která vedla do Mumínkova podniku, kam chodili popíjet hlavně dělníci z loděnic, aby zapomněli na těžkou práci, mizerný plat a nulovou budoucnost, jsme stihli vběhnout do boční uličky mezi sklady patřící ocelárnám. Jenomže s dvěma nohama se něčemu, co je víc kuň než člověk, utíká vážně špatně. Zvládla by to možná Amanda, kdyby teď nesípala a nenaříkala, že jí nejspíš zlomili pár žeber.

Merdaků bylo šest, takže měli navíc i početní převahu. Vepředu stál chlápek, co ho Španělka koplá do koulí. Vypadal fakt nakrknutě. Zbylých pět se netvářilo o nic přívětivěji. Většina z nich byli předáci a v loděnicích se jim od dělníků dostávalo spíš úcty, než že by jim někdo vycamral zasloužený alkohol po šichtě, kousal do nohou a nakopal do koulí. To, že měli funkce, nijak zvlášť nesouviselo s tím, co uměli nebo znali, ale byli prostě dřiči. Vydrželi víc než ostatní. Makali tvrdě a neznali odpočinek.

To samé chtěli i po dělnících a vyšším šéfům jejich dril vyhovoval.

„Polámeme vám kosti. Budete rádi, když na vás zbyde flek na podlaze v dobročinném špitálu,“ pronesl Suflak. Vlastně mě překvapilo, že mě nepoznal. Byl to předák úseku, na němž jsme makali. Ale nejspíš mu všichni příslušníci jiných ras přišli stejní, a navíc lidí pod ním makalo deset. Další byli rozprostřeni v jiných úsecích a pracovních skupinách.

Za merdaky se v tu chvíli ozvalo něco jako odkašlání. V zápalu vzteku si toho nevšimli, takže se zvuk ozval znovu a hlasitěji. Teprve teď se otočili a spatřili...

„Já věděl, že to dneska bude blbej den,“ povzdechl si jeden z nich.

Měl pravdu.

* * *

Aga zaútočila rychle, tvrdě a bez emocí, jak měla ve zvyku. Nejbližšího čtvernoháka přerazila ocasem, dalšímu zlomila jedním pohybem obě přední končetiny. V tu chvíli jsme na ně naběhli i my ostatní. Amanda se sípavým ječením, my ostatní opatrně, abychom nedostali větší nakládačku než v baru. Obavy nebyly na místě – teď jsme měli převahu my.

Než jsem se dostal k Suflakovi, ještěrka mrskla ocasem pod dalším merdakem a my slyšeli jen lámání kostí. Další se chvíli bránil, ale stejně skončil také na zemi v bolesti a kvílení.

Suflaka jsme si vzali do parády my. Já mu dal pár ran pěstí do hrudi, Juaréz schytl kopanec a Gerasim mu zkoušel vykloubit ruku, zatímco Amanda na něj vyskočila a začala ho škrtit. Suflak se bránil srdnatě. Loktem vrazil do Gerasima, Amandu setřásl, takže skončila na zemi vedle poručíka, a po mně se párkrát ohnal tvrdými údery. Nemohl do toho dát kvůli ostatním tolik rychlosti, takže jsem všechny vykryl celkem bez bolesti. Tu naopak pocítil můj předák. Aga ho chytla za zadní nohy a srazila jej k zemi. Pak mu je velmi metodicky polámala.

„Ty vole, tvojí ženě bych nechtěl odporovat,“ usmál se Gerasim, když se znovu postavil.

„Můžu v tom lámání končetin klidně pokračovat,“ ozval se mu za zády ještěrčin hlas.

„Eh, zrovna jsem mluvil o tom, že jsi naše spása, žena, která vyřeší každý problém, naděje našich životů, hvězda zářící...“

„Gerasime?“ řekli jsme s Agou prakticky ve stejnou chvíli.

„Ano?“

„Drž, prosím tě, hubu.“

* * *

Druhý den jsme nastoupili na úsek ve správný čas. Vstali jsme dřív, abychom zamaskovali následky včerejší rvačky. Hlavně Gerasim si musel napudrovat nos, aby nevypadal, že by snad měl s tou včerejší výtržností cokoliv společného.

Nástup před šichtou a po šichtě byl každodenní povinnost. Dělníci si odpípli, že nastoupili na směnu, a večer jim na čipu při dalším pípnutí přistála částka za celodenní práci. Málokdo totiž vydržel makat v loděnicích déle než pár dnů v kuse a šéfům to bylo jedno. Nepotřebovali se starat o zaměstnance. Přesto platili dobře. Proto se na Ereškigal táhli dělníci z desítek okolních solárních systémů. Za pár let tvrdé dřiny si často vydělali na slušný zbytek života kdekoliv jinde.

„Kde je Suflak?“

Stála nás tu seřazená skoro stovka. Včera to bylo o jednoho víc, a byl to právě předák.

„Kde je Suflak?“

Ars nikdy nezvyšoval hlas. Ostatně, žádného adada jsem nikdy neslyšel zvýšit hlas. Ne snad, že bych jich za dva týdny, co jsme na planetě, tolik potkal. Vymírali. Jako každá stará rasa. Patrně to byl nevyhnutelný trend životního cyklu jakéhokoliv inteligentního živočišné-

ho druhu – jasně, s menšími výjimkami jako třeba chany, které žily dost dlouho na to, aby se úspěšně množily a navzdory ústrkům, genocidám a válkám jejich počet rostl. Ne tak adadové.

Ve svém koutě vesmíru vybudovali prosperující a bohaté průmyslové a technologické impérium, ale aby v tom mohli pokračovat, potřebovali zástupy dělníků prakticky na všechno. A tak jim otevírali brány svých planet a dobře jim platili. Měli ovšem jedno pravidlo – nikdo nesměl být na planetě déle než deset oběhů Ereškigalu kolem slunce. Z pohledů lidí to bylo nějakých pět a půl roku.

„Leží v dobročinném špitále. Včera se prý popral s nějakými sumrany a nebude pár dnů pořádně chodit,“ pronesl jsem po chvíli. Merdaci se hojili velmi rychle, takže jsem doufal, že Aga odvedla svou práci tak dobře, aby nám dala alespoň týden bez předáka.

„Zatracení sumrani. Nesnáším je skoro tak moc jako tu jejich pitomou poezii,“ zabručel Ars.

Na adada byl poměrně vysoký, bezmála sto padesát centimetrů. Průměrní adadové mívali sto čtyřicet, někteří byli i menší. Malou výšku vynahrazovali zavalitým tělem a silnými pažemi. Amanda jim říkala trpaslíci. Vlastně tak vypadali. Jenom měli černou hrubou kůži, kte-